

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 13ης Δεκεμβρίου 1999 *

Στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-9/96 και T-211/96,

Européenne automobile SARL, εταιρία γαλλικού δικαίου, με έδρα το Carcassonne (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τον Jean-Claude Fourgoux, δικηγόρο Παρισίων, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Pierrot Schiltz, 4, rue Béatrix de Bourbon,

προσφεύγουσα-ενάγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης αρχικώς από τους Giuliano Marengo, νομικό σύμβουλο, και Guy Charrier, δημόσιο υπάλληλο κράτους μέλους αποσπασμένο στην Επιτροπή, ακολούθως από τους Marengo και Loïc Guégin, δημόσιο υπάλληλο κράτους μέλους αποσπασμένο στην Επιτροπή, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής-εναγομένης,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

που έχουν ως αντικείμενο αιτήματα περί ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής της 9ης Οκτωβρίου 1996, περί απορρίψεως καταγγελίας της προσφεύγουσας-ενάγουσας βάσει του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 81 ΕΚ) και περί αποκαταστάσεως ζημίας,

**ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ** (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, Πρόεδρο, J. Pirrung και M. Βηλαρά, δικαστές,

γραμματέας: A. Mair, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 2ας Μαρτίου 1999,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

- ¹ Η εταιρία Européenne automobile SARL, προσφεύγουσα-ενάγουσα (στο εξής: προσφεύγουσα), ασκεί στη Γαλλία, όπως διευκρινίζει η ίδια, τη δραστηριότητα, αφενός, του πωλητή μεταχειρισμένων οχημάτων και, αφετέρου, του παραγγελιοδόχου κατά την έννοια του κανονισμού (ΕΟΚ) 123/85 της Επιτροπής, της 12ης Δεκεμβρίου 1984,

σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης ΕΟΚ σε ορισμένες κατηγορίες συμφωνιών διανομής και εξυπηρέτησης των πελατών πριν και μετά την πώληση αυτοκινήτων οχημάτων [ΕΕ 1985, L 15, σ. 16, στο εξής: κανονισμός 123/85, όπως αντικαταστάθηκε από 1ης Οκτωβρίου 1995 με τον κανονισμό (ΕΚ) 1475/95 της Επιτροπής, της 28ης Ιουνίου 1995 (ΕΕ L 145, σ. 25)].

- 2 Η εταιρία Auto Cité, αποκλειστική αντιπρόσωπος της Peugeot στο Carcassonne (Γαλλία), πέτυχε στις 31 Ιανουαρίου 1994 την έκδοση, εκ μέρους του tribunal de commerce de Carcassonne, καταδικαστικής εις βάρος της προσφεύγουσας απόφασης λόγω αθέμιτου ανταγωνισμού με το αιτιολογικό ότι δεν τηρούσε τις επιταγές του κανονισμού 123/85 όσον αφορά τις παράλληλες εισαγωγές αυτοκινήτων οχημάτων προελεύσεως άλλου κράτους μέλους.
- 3 Η προσφεύγουσα υπέβαλε στις 27 Ιουλίου 1994 ενώπιον της Επιτροπής καταγγελία δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ έγγραφο 08/001, σ. 25, στο εξής: κανονισμός 17) σε βάρος του κατασκευαστή αυτοκινήτων οχημάτων Peugeot και Citroën (στο εξής: PSA).
- 4 Το cour d'appel de Montpellier εξαφάνισε στις 8 Ιουνίου 1995 την απόφαση του tribunal de commerce de Carcassonne της 31ης Ιανουαρίου 1994 και απέρριψε την πρωτοδίκως ασκηθείσα αγωγή του αποκλειστικού αντιπροσώπου.
- 5 Η προσφεύγουσα απέστειλε στις 27 Σεπτεμβρίου 1995 προς την Επιτροπή έγγραφο οχλήσεως προκειμένου να δοθεί συνέχεια στην καταγγελία της. Η προσφεύγουσα άσκησε στις 24 Ιανουαρίου 1996 ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγή προκειμένου να αναγνωριστεί η παράλειψη της Επιτροπής, καθώς και αγωγή αποζημιώσεως προς αποκατάσταση ζημίας (υπόθεση Τ-9/96).

- 6 Η Επιτροπή απηύθυνε στις 28 Μαρτίου 1996 προς την προσφεύγουσα ανακοίνωση δυνάμει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 25ης Ιουλίου 1963, περί των ακροάσεων που προβλέπει το άρθρο 19, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 37). Απαντώντας στην εν λόγω ανακοίνωση, η προσφεύγουσα υπέβαλε τις παρατηρήσεις της στις 26 Απριλίου 1996.
- 7 Με απόφαση της 9ης Οκτωβρίου 1996, η Επιτροπή απέρριψε την καταγγελία της προσφεύγουσας.
- 8 Με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 17 Δεκεμβρίου 1996, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή-αγωγή, αξιώνοντας την ακύρωση της εν λόγω αποφάσεως και την αποκατάσταση ζημίας (υπόθεση T-211/96).
- 9 Με διάταξη της 21ης Ιανουαρίου 1999, ο πρόεδρος του πρώτου τμήματος του Πρωτοδικείου αποφάσισε τη συνεκδίκαση των υποθέσεων για τους σκοπούς της προφορικής διαδικασίας και της εκδόσεως αποφάσεως.
- 10 Οι διάδικοι ανέπτυξαν προφορικά τις παρατηρήσεις τους και απάντησαν στις ερωτήσεις που τους υπέβαλε το Πρωτοδικείο κατά τη δημόσια συνεδρίαση της 2ας Μαρτίου 1999.

Αιτήματα των διαδίκων

- 11 Στα πλαίσια της υποθέσεως T-9/96, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να αναγνωρίσει την παράλειψη της Επιτροπής·

- να υποχρεώσει την Επιτροπή να της καταβάλει το ποσό των 200 000 ευρώ ως αποζημίωση·

- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

12 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη·

- να κρίνει, επικουρικώς, ότι η προσφυγή στερείται αντικειμένου, επιπλέον δε ότι είναι αβάσιμη·

- να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

13 Στα πλαίσια της υποθέσεως Τ-211/96, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της 9ης Οκτωβρίου 1996·

- να αναγνωρίσει την εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας και να της επιδικάσει ποσό ύψους 246 000 ευρώ·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

14 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη, όσον αφορά τη στοιχειοθέτηση της εξωσυμβατικής ευθύνης της·

— να κρίνει τα λοιπά αιτήματα της προσφυγής ως αβάσιμα·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί της παραιτήσεως της προσφεύγουσας από την υπόθεση T-9/96

15 Σε απάντηση ερωτήσεως του Πρωτοδικείου, ο εκπρόσωπος της προσφεύγουσας αναέγγραφοκατά τη συζήτηση ακροατηρίου την πρόθεση της προσφεύγουσας να παραιτηθεί εγγράφως από τα αιτήματά της περί παραλείψεως και αποζημιώσεως στα πλαίσια της υποθέσεως T-9/96. Με έγγραφο της 23ης Μαρτίου 1999, η προσφεύγουσα δήλωσε ότι «συναινεί ως προς τη μη απόφαση εκ μέρους του Πρωτοδικείου επί τους ζητήματος της παραλείψεως (αδρανείας που της προκάλεσε σοβαρή ζημία)».

16 Υπό το φως των δηλώσεων του εκπροσώπου της κατά τη συζήτηση ακροατηρίου, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι το εν λόγω έγγραφο έχει την έννοια ότι η προσφεύγουσα παραιτείται των αιτημάτων της επί της παραλείψεως και αποζημιώσεως στα πλαίσια της υποθέσεως T-9/96.

Επί της ουσίας της υποθέσεως T-211/96

Επί της προσφυγής ακυρώσεως της αποφάσεως της 9ης Οκτωβρίου 1996

- 17 Με τα υπομνήματά της, η προσφεύγουσα προέβαλε κατ' ουσίαν τέσσερις λόγους ακυρώσεως. Ο πρώτος λόγος θεμελιώνεται στην παράβαση ουσιαδών τύπων και ειδικότερα στις δικονομικές εγγυήσεις, ο δεύτερος στην παραβίαση της Συνθήκης, ο τρίτος στην πρόδηλη πλάνη περί την εκτίμηση εκ μέρους της Επιτροπής κατά την άσκηση της εξουσίας της περί λήψεως προσωρινών μέτρων και ο τέταρτος σε κατάχρηση εξουσίας.
- 18 Κατά τη συζήτηση ακροατηρίου, η προσφεύγουσα προέβαλε δύο νέους λόγους ακυρώσεως, αρουμένους, αντιστοίχως, από το ότι η παρέλευση μη εύλογης προθεσμίας μεταξύ της καταγγελίας της και της προσβαλλομένης αποφάσεως αρκούσε για να δικαιολογήσει την ακύρωσή της και από το ότι η απόφαση δεν ήταν επαρκώς αιτιολογημένη.
- 19 Κατ' αρχάς, πρέπει να εξεταστούν από κοινού ο πρώτος και ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως, καθώς και οι δύο λόγοι που προβλήθηκαν κατά τη συζήτηση ακροατηρίου και αποσκοπούν κατ' ουσίαν στην επιβεβαίωση ότι η Επιτροπή παρέβη τις υποχρεώσεις της όσον αφορά την αντιμετώπιση της καταγγελίας.

Επί των αρουμένων από την παραβίαση εκ μέρους της Επιτροπής των υποχρεώσεών της ως προς την αντιμετώπιση της καταγγελίας λόγων ακυρώσεως

— Επιχειρηματολογία των διαδίκων

- 20 Με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι δεν προέβη σε εμπειριστατωμένη και αμερόληπτη εξέταση της καταγγελίας της όπως όφειλε να πράξει.

- 21 Ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως έχει τέσσερα σκέλη. Με το πρώτο, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη κατά την εκτίμηση της αποδεικτικής ισχύος των αποδεικτικών στοιχείων που της προσκομίστηκαν.
- 22 Με το δεύτερο σκέλος του λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη περί την εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος.
- 23 Με το τρίτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα επικαλείται πρόδηλη πλάνη ως προς τον εντοπισμό του κέντρου βάρους της παραβάσεως και ως προς την αρμοδιότητα των γαλλικών δικαστικών και διοικητικών αρχών.
- 24 Με το τέταρτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη όσον αφορά τα μέτρα που έλαβε η PSA για να συνοδεύσει το πρόγραμμα κρατικών ενισχύσεων κατά την αγορά καινούργων αυτοκινήτων, γνωστό ως «πριμοδότηση Balladur».
- 25 Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι εμπίπτει στην εξουσία της, και μάλιστα στα πλαίσια του καθήκοντός της, να κάνει κατά προτεραιότητα χρήση των μέσων που διαθέτει αποκλειστικά και μόνο για τις υποθέσεις που εμφανίζουν επαρκώς κοινοτικό ενδιαφέρον.
- 26 Εξάλλου, αμφισβητεί το παραδεκτό του αρουμένου από παράβαση των διονομικών εγγυήσεων και ουσιαδών τύπων λόγου, με το αιτιολογικό ότι είναι αστήρικτες οι αιτιάσεις της προσφεύγουσας.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 27 Οι υποχρεώσεις της Επιτροπής, οσάκις αυτή επιλαμβάνεται καταγγελίας, έχουν προσδιοριστεί με πάγια νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου, επιβεβαιωθείσα εσχάτως με την απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Μαρτίου 1999 στην υπόθεση C-119/97 Ρ, Ufex κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1999, σ. I-1341, σκέψεις 86 επ.).
- 28 Όπως προκύπτει, ιδίως, από την ως άνω νομολογία, η Επιτροπή μπορεί, οσάκις αποφασίζει να προσδώσει διαφορετικό βαθμό προτεραιότητας στις διάφορες καταγγελίες των οποίων επιλαμβάνεται, όχι μόνο να ορίζει τη σειρά με την οποία πρόκειται να εξεταστούν οι καταγγελίες αλλ' επίσης και να απορρίπτει καταγγελία λόγω ελλείψεως επαρκούς κοινοτικού συμφέροντος προς συνέχιση της εξετάσεως της υποθέσεως (βλ. επίσης απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Ιανουαρίου 1995 στην υπόθεση T-5/93, Tremblay κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-185, σκέψη 60).
- 29 Πάντως, η διακριτική εξουσία που διαθέτει συναφώς η Επιτροπή δεν είναι απεριόριστη. Έτσι, η Επιτροπή υπόκειται σε υποχρέωση αιτιολογίας όταν αρνείται να δώσει συνέχεια στην εξέταση καταγγελίας, η δε ως άνω αιτιολογία πρέπει να είναι ακούνητος ακριβής και λεπτομερής ώστε να επιτρέψει στο Πρωτοδικείο να ασκήσει αποτελεσματικό έλεγχο επί της ασκήσεως εκ μέρους της Επιτροπής της εξουσίας να καθορίζει προτεραιότητες (βλ. προαναφερθείσα απόφαση Ufex κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψεις 89 έως 95). Ο έλεγχος αυτός δεν οδηγεί κατ' ανάγκη σε υποκατάσταση του Πρωτοδικείου στην εκ μέρους της Επιτροπής εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος, αλλά στοχεύει στο να ελεγχθεί αν η επίδικη απόφαση στηρίζεται σε ανακριβή πραγματικά περιστατικά και αν εκδόθηκε κατά πλάνη περί το δίκαιο, πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως ή κατά κατάχρηση εξουσίας (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1992 στην υπόθεση T-24/90, Automec κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2223, σκέψη 80).
- 30 Ενόψει των ανωτέρω αρχών, πρέπει να εξεταστούν ο πρώτος και δεύτερος λόγος ακυρώσεως της προσφεύγουσας, καθώς και οι λόγοι που προβλήθηκαν κατά τη συζήτηση ακροατηρίου.

- 31 Όσον αφορά το παραδεκτό του πρώτου λόγου ακυρώσεως, πρέπει να υπομνηστεί ότι το Πρωτοδικείο μπορεί να εξετάζει αυτεπαγγέλτως την παράβαση ουσιαστών τύπων και, ιδίως, των δικονομικών εγγυήσεων που παρέχει η κοινοτική έννομη τάξη (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Μαΐου 1991, C-291/89, Interhotel κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. I-2257, σκέψη 14), σκέψη που ισχύει και όσον αφορά τον αρυόμενο από την ανεπαρκή αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως λόγω ο οποίος προβλήθηκε κατά τη συζήτηση ακροατηρίου.
- 32 Στην προκειμένη περίπτωση, πρέπει να αναγνωρισθεί ότι η απόφαση της 9ης Οκτωβρίου 1996 παραθέτει με σαφήνεια τους νομικούς και πραγματικούς λόγους που οδήγησαν την Επιτροπή στο συμπέρασμα ότι δεν συντρέχει επαρκές κοινοτικό συμφέρον. Επομένως, είναι αβάσιμη η αρυόμενη από την παραβίαση του καθήκοντος αιτιολογήσεως αιτίαση.
- 33 Όσον αφορά την προβληθείσα, στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως, αιτίαση ότι η Επιτροπή παρέβη την υποχρέωσή της να εξετάσει την καταγγελία με την απαιτούμενη προσοχή, όπως προκύπτει από την αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως, σε συνδυασμό με την ανακοίνωση προς την προσφεύγουσα δύναμει του άρθρου 6 του προαναφερθέντος κανονισμού 99/63, της 25ης Ιουλίου 1963, η Επιτροπή εξέτασε με προσοχή τα στοιχεία που επικαλέστηκε η προσφεύγουσα. Επιπλέον, όπως προκύπτει από τη δικογραφία, η Επιτροπή εξέτασε επίσης, σύμφωνα με όσα επέβαλε εν προκειμένω μια αμερόληπτη ανάλυση, τις παρατηρήσεις της PSA αναφορικά με τις αιτιάσεις που περιελάμβανε η καταγγελία της. Επομένως, η αιτίαση αυτή είναι αβάσιμη.
- 34 Όσον αφορά τον προβληθέντα κατά τη συζήτηση ακροατηρίου λόγο ακυρώσεως, ο οποίος θεμελιώνεται στην ενώπιον της Επιτροπής διάρκεια της διαδικασίας, πρέπει να υπομνηστεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, απαγορεύεται η προβολή νέων λόγων κατά τη διάρκεια της δίκης, εκτός αν αυτοί στηρίζονται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκλυψαν κατά τη διαδικασία. Δεδομένου ότι ο παρών λόγος ακυρώσεως δεν αποτελεί ανάπτυξη λόγου που προβλήθηκε προηγουμένως, ευθέως ή σιωπηρώς, με το εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο και δεν συνδέεται στενά με τον λόγο αυτόν, πρέπει να κριθεί, συνακόλουθα, ως απαράδεκτος. Εξάλλου, ενόψει των περιστάσεων της παρούσας υποθέσεως, δεν απαιτείται η αυτεπάγγελτη εξέταση του οικείου λόγου ακυρώσεως.

- 35 Ακολούθως, όσον αφορά το πρώτο σκέλος του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, το οποίο θεμελιώνεται στο ότι δεν ελήφθη υπόψη η αποδεικτική ισχύς των στοιχείων που προσκόμισε η προσφεύγουσα, επιβάλλεται να εξεταστούν κειχωρισμένως οι διάφοροι ισχυρισμοί που περιελάμβανε η καταγγελία.
- 36 Όσον αφορά τις αγωγές κατά της προσφεύγουσας και άλλων επιχειρήσεων ασκουσών παρεμφερείς δραστηριότητες, η ύπαρξη σημαντικής διαφοράς ως προς τη δραστηριότητα των παραγγελιοδόχων και των ανεξαρτήτων μεταπωλητών δεν αρκεί, ελλείψει άλλων αποδεικτικών στοιχείων, για να καταδείξει ότι ο λόγος ασκήσεως των ανωτέρω αγωγών έγκειται σε συνεννόηση μεταξύ της PSA και των αποκλειστικών αντιπροσώπων της.
- 37 Ακολούθως, όσον αφορά τις αρνήσεις πώλησεως στην προσφεύγουσα και σε άλλες επιχειρήσεις ασκούσες παρεμφερείς δραστηριότητες, καθώς και τα μέτρα που στόχευαν στην αποθάρρυνση των πωλήσεων εκ μέρους των ασχέτων προς την PSA αποκλειστικών αντιπροσώπων προς τις εν λόγω επιχειρήσεις, τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε η προσφεύγουσα δεν επαρκούν αφεαυτών να καταδείξουν την ύπαρξη συμφωνίας με σκοπό την παρεμπόδιση της δραστηριότητας των εντεταλμένων ενδιάμεσων που ενεργούν σύμφωνα προς το άρθρο 3, σημείο 11, του κανονισμού 123/85. Επιπλέον, τα στοιχεία αυτά αποτέλεσαν αντικείμενο ευλογοφανούς εξηγήσεως εκ μέρους της PSA, υπό την έννοια ότι η τελευταία αντιτασσόταν αποκλειστικά στη δραστηριότητα των ανεξαρτήτων μεταπωλητών, γεγονός που δεν αντίκειται στο δίκαιο του ανταγωνισμού. Επομένως, η Επιτροπή δεν μπορούσε να θεωρεί εν προκειμένω ότι είχε αποδειχθεί παράβαση (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 21ης Ιανουαρίου 1999 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-185/96, T-189/96 και T-190/96, Riviera auto service κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-93, σκέψη 47).
- 38 Επιβάλλεται επίσης η διευκρίνιση ότι η προσβαλλομένη απόφαση δεν πάσχει πρόδηλη πλάνη περί τη δραστηριότητα της προσφεύγουσας. Πράγματι, η Επιτροπή δεν θεμελιώνει την απόρριψη της καταγγελίας στη διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν ασκούσε αποκλειστικώς τη δραστηριότητα του ενδιάμεσου αλλά και εκείνη του ανεξάρτητου μεταπωλητή. Περιορίζεται στην εκτίμηση ότι είναι πιθανές αμφότερες οι υποθέσεις.
- 39 Ως προς την αιτίαση αναφορικά με την εκ μέρους της PSA και των αποκλειστικών αντιπροσώπων της παρουσίαση της γαλλικής κανονιστικής ρυθμίσεως περί των ειδικών σειρών οχημάτων, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι τα εγειρόμενα με την καταγγελία ζητήματα δεν επαρκούν για τη στοιχειοθέτηση της υπάρξεως παράνομης συμφωνίας συναφώς.

- 40 Τέλος, όσον αφορά το επιχείρημα σχετικά με τις πολλαπλές καταγγελίες που υποβλήθηκαν σε βάρος της PSA, η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε κανένα συγκεκριμένο στοιχείο ικανό να οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη τα αποδεικτικά στοιχεία που περιελάμβαναν οι ως άνω καταγγελίες, ούτε ότι δεν εξεπλήρωσε τις υποχρεώσεις της κατά την εξέτασή τους. Αντίθετα, η Επιτροπή, η οποία είχε επιληφθεί ορισμένων καταγγελιών στρεφόμενων όχι μόνον κατά της PSA αλλά και κατ' άλλων κατασκευαστών, παρενέβη στον συγκεκριμένο τομέα με την απόφαση 98/273/EK, της 28ης Ιανουαρίου 1998, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΚ (IV/35.733 — VW) (ΕΕ L 124, σ. 60, στο εξής: υπόθεση VW).
- 41 Επομένως, είναι αβάσιμη η αρουόμενη από πρόδηλη πλάνη περί την εκτίμηση ως προς την αποδεικτική ισχύ των αποδεικτικών στοιχείων που προσκόμισε η προσφεύγουσα αιτίαση.
- 42 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του ως άνω λόγου ακυρώσεως, το οποίο θεμελιώνεται σε πρόδηλη πλάνη περί την εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος προς εξέταση της καταγγελίας, εναπόκειται, ιδίως, στο Πρωτοδικείο να ελέγξει αν προκύπτει από την απόφαση ότι η Επιτροπή στάθμισε τη σημασία της προσβολής που ενδέχεται να επιφέρει στη λειτουργία της κοινής αγοράς η φερομένη παράβαση, την πιθανότητα να αποδειχθεί η ύπαρξή της και την έκταση των μέτρων έρευνας που απαιτούνται για να εκπληρώσει η Επιτροπή, υπό τις βέλτιστες προϋποθέσεις, την αποστολή της να μεριμνά για την τήρηση των άρθρων 85 και 86 (νυν άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ) (βλ. προαναφερθείσα απόφαση Automec κατά Επιτροπής, σκέψη 86, προαναφερθείσα απόφαση Tremblay κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 62, και προαναφερθείσα απόφαση Riviera auto service κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 46).
- 43 Συναφώς, η Επιτροπή δεν μπορεί, οσάκις καθορίζει τη σειρά προτεραιότητας κατά την αντιμετώπιση των καταγγελιών που επιλαμβάνεται, να θεωρεί ότι αποκλείονται εκ των προτέρων από το πεδίο δράσεώς της ορισμένες καταστάσεις που εμπίπτουν στην αποστολή που της έχει ανατεθεί με τη Συνθήκη. Η Επιτροπή οφείλει, ιδίως, να εκτιμά σε κάθε περίπτωση τη σοβαρότητα των φερομένων παραβιάσεων του ανταγωνισμού (βλ. προαναφερθείσα απόφαση Ufex κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψεις 92 και 93).

- 44 Η προσβαλλομένη απόφαση δεν περιέχει κανένα ενδεικτικό στοιχείο ικανό να επιτρέψει την υπόθεση ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη της ότι η προσαπτομένη στην PSA συγκεκριμένη συμπεριφορά, σκοπούσα στην παρεμπόδιση των παραλλήλων εισαγωγών οχημάτων εκ μέρους των εντεταλμένων ενδιαμέσων, αν υποθεθεί ότι είναι αποδεδειγμένη, θα μπορούσε να συνιστά ιδιαίτερα σοβαρή προσβολή του ανταγωνισμού.
- 45 Προκειμένου να καταστεί εφικτό να προσδιοριστεί στη συγκεκριμένη περίπτωση αν υφίστατο ή όχι προσβολή των κανόνων του ανταγωνισμού, η Επιτροπή όφειλε περαιτέρω να συλλέξει συμπληρωματικά αποδεικτικά στοιχεία, γεγονός που θα απαιτούσε ευλόγως μέτρα έρευνας δυνάμει των άρθρων 11 επ. του κανονισμού 17 και ειδικότερα ελέγχους δυνάμει του άρθρου 14, παράγραφος 3, του ίδιου κανονισμού. Επομένως, η εκτίμηση ης Επιτροπής ότι οι έρευνες που απαιτούνταν προκειμένου να μπορέσει η ίδια να αποφανθεί στη συγκεκριμένη περίπτωση αν οι προβαλλόμενες από την προσφεύγουσα παραβάσεις συντηρώντο με τη διάθεση σημαντικών μέσων δεν παρίσταται ως προδήλως εσφαλμένη.
- 46 Επιπλέον, είναι θεμιτό η Επιτροπή να λαμβάνει υπόψη, κατά την εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος προς έρευνα μιας καταγγελίας, όχι μόνον τη σοβαρότητα της φερομένης παραβάσεως και την έκταση των απαιτούμενων μέτρων έρευνας προκειμένου να καταστεί εφικτό να αποδειχθεί η ύπαρξή της, αλλ' επίσης και την ανάγκη αποσαφήνισεως της νομικής καταστάσεως που αφορά η βαλλομένη με την καταγγελία συμπεριφορά, καθώς και τον ορισμό των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων, ενόψει του κοινοτικού δικαίου του ανταγωνισμού, των διαφορών επιχειρηματιών που αφορά η εν λόγω συμπεριφορά.
- 47 Στην προκειμένη περίπτωση, η προσβαλλομένη απόφαση υπογραμμίζει ορθά ότι τα αντίστοιχα δικαιώματα και υποχρεώσεις των εντεταλμένων ενδιαμέσων των κατασκευαστών αυτοκινήτων και των διανομέων προσδιορίστηκαν και αποσαφήνιστηκαν με τους προαναφερθέντες κανονισμούς, που εισάγουν εξαίρεση ανά κατηγορία, 123/85 και 1475/95, της 28ης Ιουνίου 1995, με την ανακοίνωση 91/C 329/06 της Επιτροπής, της 4ης Δεκεμβρίου 1991, τιτλοφορούμενη «Διευκρινίσεις σχετικά με τις δραστηριότητες των μεσαζόντων κατά την πώληση αυτοκινήτων»

(ΕΕ C 329, σ. 20), καθώς και με τη νομολογία του Πρωτοδικείου και του Δικαστηρίου αντίστοιχα στις αποφάσεις της 22ας Απριλίου 1993 στην υπόθεση T-9/92, Peugeot κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. II-493), και της 16ης Ιουνίου 1994 στην υπόθεση C-322/93 P, Peugeot κατά Επιτροπής (Συλλογή 1994, σ. I-2727). Υπό τις περιστάσεις αυτές, η Επιτροπή μπορούσε να εκτιμήσει, χωρίς να υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη, ότι τα εθνικά δικαστήρια και οι εθνικές αρχές ήταν σε θέση να αντιμετωπίσουν τις φερόμενες με την καταγγελία της προσφεύγουσας παραβάσεις και να διαφυλάξουν τα απορρέοντα από το κοινοτικό δίκαιο δικαιώματά της.

48 Το γεγονός ότι, στα πλαίσια της υποθέσεως VW, συμπεριφέρθη εκ πρώτης όψεως κατά τρόπο ανάλογο προς εκείνο που προσήψε η προσφεύγουσα στην PSA και στο δίκτυό της, εμπλέκοντας και άλλο κατασκευαστή οχημάτων, δεν καταδεικνύει ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη περί την εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος στην παρούσα υπόθεση.

49 Πράγματι, οσάκις βρίσκεται αντιμέτωπη με κατάσταση, στα πλαίσια της οποίας ορισμένα στοιχεία επιτρέπουν να υφίστανται υπόνοιες ότι μερικές μεγάλες επιχειρήσεις ανήκουσες στον ίδιο οικονομικό τομέα ενεργούν κατά τρόπο αντίθετο προς το δίκαιο του ανταγωνισμού, η Επιτροπή νομιμοποιείται να επικεντρώσει τις προσπάθειές της σε μία από τις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις, διευκρινίζοντας παράλληλα στους επιχειρηματίες που θίγονται ενδεχομένως από την παράνομη συμπεριφορά των λοιπών παραβατών ότι εναπόκειται στους ίδιους να προσφύγουν στα εθνικά δικαστήρια. Άλλως, η Επιτροπή θα ήταν υποχρεωμένη να κατατιμήσει τα μέσα που διαθέτει σε διάφορες έρευνες μεγάλου βεληνεκούς, γεγονός που θα συνεπαγόταν τον κίνδυνο να μην τελεσφορίσει καμία από αυτές. Έτσι, θα εξανεμιζόταν το υπέρ της κοινοτικής έννομης τάξεως πλεονέκτημα που απορρέει από την έχουσα παραδειγματική αξία απόφαση έναντι μιας των επιχειρήσεων που διέπραξαν παράβαση, ιδίως δε για τους επιχειρηματίες που εθίγησαν από τη συμπεριφορά των άλλων εταιριών. Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει επίσης να υπομνηστεί ότι η Επιτροπή είχε ήδη παρέμβει, όσον αφορά την Peugeot, με την απόφαση 92/154/ΕΟΚ, της 4ης Δεκεμβρίου 1991, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΟΚ (IV/33.157 — Eco System/Peugeot, ΕΕ 1992, L 66, σ. 1), η οποία αποτέλεσε αντικείμενο των προαναφερθεισών αποφάσεων της 22ας Απριλίου 1993 στην υπόθεση Peugeot κατά Επιτροπής και της 16ης Ιουνίου 1994 στην υπόθεση Peugeot κατά Επιτροπής.

50 Υπό τις περιστάσεις αυτές, το γεγονός ότι η Επιτροπή προτίμησε να συνεχίσει την εξέταση των καταγγελιών που οδήγησαν στην απόφασή της επί της υποθέσεως VW

αντί των στρεφόμενων κατά της PSA καταγγελιών, μεταξύ των οποίων καταλεγόταν και αυτή της προσφεύγουσας, δεν επιτρέπει να διαπιστωθεί ότι η Επιτροπή παρέβη την υποχρέωσή της να εξετάσει, για κάθε περίπτωση χωριστά, τη σοβαρότητα των φερομένων παραβάσεων και το κοινοτικό συμφέρον που επιβάλλει την παρέμβασή της, ούτε ότι υπέπεσε συναφώς σε πλάνη περί την εκτίμηση.

- 51 Όσον αφορά το τρίτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως, το οποίο θεμελιώνεται σε πρόδηλη πλάνη περί του εντοπισμού του κέντρου βάρους της παραβάσεως, πρέπει να τονιστεί, κατ' αρχάς, ότι η προσβαλλομένη απόφαση δεν νοείται υπό την έννοια ότι η Επιτροπή εκτίμησε ότι δεν συνέτρεχε κοινοτικό συμφέρον προκειμένου να παρέμβει με την αποκλειστική αιτιολογία ότι το κέντρο βάρους των ενεργειών κατά των οποίων έβαλε η καταγγελία εντοπιζόταν εντός ενός και μόνο κράτους μέλους. Η περιστάση αυτή δεν αποτελεί παρά ένα από τα στοιχεία που έλαβε υπόψη της στο πλαίσιο της εκτιμήσεώς της, από τη διατύπωση δε της προσβαλλομένης αποφάσεως φαίνεται να προκύπτει ότι το ως άνω στοιχείο περιλαμβάνεται επικουρικώς και εκ περισσού.
- 52 Ακολούθως, όπως προκύπτει από την προσβαλλομένη απόφαση, η Επιτροπή δεν αγνόησε τον διασυννοριακό χαρακτήρα των επιδικών πράξεων. Ορθώς, πάντως, εκτιμά ότι οι κατά κύριο λόγο εμπλεκόμενοι στην παρούσα υπόθεση, ήτοι ο κατασκευαστής, η προσφεύγουσα και οι καταναλωτές, πελάτες της τελευταίας, βρίσκονται στη Γαλλία και αρμόδιες να επιληφθούν της διαφοράς που ανέκυψε μεταξύ της προσφεύγουσας και της PSA και του δικτύου της είναι οι γαλλικές δικαστικές και διοικητικές αρχές. Τα εθνικά δικαστήρια βρίσκονται ιδίως σε πλεονεκτικότερη θέση απ' ό,τι η Επιτροπή να χωρήσουν στην εξέταση των πραγματικών περιστατικών που είναι αναγκαία προκειμένου να καταστεί εφικτή η απόφαση επί του ζητήματος αν η προσφεύγουσα ασκεί αποκλειστικά τη δραστηριότητα του παραγγελιοδόχου ή και εκείνη του ανεξάρτητου μεταπωλητή.
- 53 Επομένως, δεν πάσχει από πρόδηλες πλάνες περί τον εντοπισμό των σχετικών πραγματικών περιστατικών η εκτίμηση της Επιτροπής ως προς το κοινοτικό συμφέρον να συνεχίσει τον έλεγχο της καταγγελίας της προσφεύγουσας.

- 54 Τέλος, όσον αφορά το τέταρτο σκέλος του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, αρουόμενο από πρόδηλη πλάνη σχετικά με τα ληφθέντα από την PSA μέτρα εν συνεχεία της εφαρμογής εκ μέρους της Γαλλικής Κυβερνήσεως της προμοδοτήσεως Ballardur, αρκεί να υπογραμμιστεί ότι δεν μπορεί να θεωρείται ότι παραβιάζεται το δίκαιο του ανταγωνισμού ως εκ του ότι ένας κατασκευαστής επιτρέπει στους αποκλειστικούς αντιπροσώπους του να προβαίνουν σε επιπλέον εκπτώσεις χωρίς να υπάγουν στο ίδιο πλεονέκτημα και τις παράλληλες εισαγωγές.
- 55 Έπεται ότι ο πρώτος και δεύτερος λόγος ακυρώσεως, καθώς και οι προβληθέντες κατά τη συζήτηση ακροατηρίου δύο λόγοι, είναι απορριπτέοι.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος θεμελιώνεται σε πρόδηλη πλάνη περί την εκτίμηση εκ μέρους της Επιτροπής σχετικά με το αίτημα περί λήψεως προσωρινών μέτρων

- 56 Η καταγγελία της προσφεύγουσας δεν περιλαμβάνει κανένα τυπικό αίτημα περί λήψεως προσωρινών μέτρων. Ασφαλώς, με το έγγραφο της 27ης Σεπτεμβρίου 1995 (προαναφερθέν στη σκέψη 5), η προσφεύγουσα κάλεσε την Επιτροπή «να οχλήσει την PSA προκειμένου να παύσει να ασκεί πιέσεις επί των Ιταλών αποκλειστικών αντιπροσώπων της». Πάντως, το αίτημα αυτό δεν στοχεύει ρητώς στη λήψη προσωρινών μέτρων. Μπορεί κάλλιστα να εννοηθεί ότι η προσφεύγουσα ζητεί την έκδοση οριστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 3 του κανονισμού 17. Εξάλλου, ούτε το έγγραφο της 26ης Απριλίου 1996, με το οποίο η προσφεύγουσα γνωστοποίησε τις παρατηρήσεις της επί της ανακοινώσεως της Επιτροπής, δυνάμει του άρθρου 6 του προαναφερθέντος κανονισμού 99/63 της 25ης Ιουλίου 1963, περιλαμβάνει οποιαδήποτε μνεία τυχόν αιτήματος περί λήψεως προσωρινών μέτρων.

Περαιτέρω, ούτε η προσβαλλομένη απόφαση λαμβάνει θέση επί παρομοίου αιτήματος. Υπό τις περιστάσεις αυτές, είναι αβάσιμος ο λόγος ο οποίος θεμελιώνεται σε πρόδηλη πλάνη σε σχέση με φερόμενο αίτημα για τη λήψη προσωρινών μέτρων.

Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος θεμελιώνεται σε κατάχρηση εξουσίας

- 57 Η προσφεύγουσα περιορίζεται να αναφερθεί αορίστως με τα υπομνήματά της σε αρχές του δικαίου καθώς και σε αποφάσεις αφορώσες την έννοια της καταχρήσεως εξουσίας, χωρίς να διευκρινίζει πώς, κατά την άποψή της, ο λόγος αυτός ακυρώσεως θα έπρεπε να ληφθεί υπόψη στην προκειμένη περίπτωση. Άρα, ο ως άνω λόγος ακυρώσεως δεν πληροί τις επιταγές του άρθρου 19 του Οργανισμού (ΕΚ) του Δικαστηρίου και του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου. Επομένως, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος.
- 58 Έπεται ότι είναι αβάσιμο το αίτημα περί ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως.

Επί της αγωγής αποζημιώσεως

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

- 59 Η προσφεύγουσα διευκρινίζει ότι η Επιτροπή, αρνούμενη να διενεργήσει έρευνα επί των φακέλων από τους οποίους προέκυπταν οι αντίθετες προς τον ανταγωνισμό

πρακτικές διαφορών κατασκευαστών και μη θέτοντας τέρμα στις εν λόγω πρακτικές, υπέπεσε σε πταίσμα ικανό να επισύρει την εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας.

- 60 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προσφυγή δεν πληροί τις προϋποθέσεις που θέτουν οι διατάξεις του άρθρου 19 του Οργανισμού του Δικαστηρίου και του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 61 Επιβάλλεται να υπομνηστεί ότι, σύμφωνα με πάγια νομολογία, τα αιτήματα περί αποκαταστάσεως ζημίας πρέπει να απορρίπτονται στον βαθμό που εμφανίζουν στενό δεσμό με τα αιτήματα περί ακυρώσεως, τα οποία έχουν απορριφθεί με τη σειρά τους (προαναφερθείσα απόφαση του Πρωτοδικείου στην υπόθεση *Riviera auto service κ.λπ. κατά Επιτροπής*, σκέψη 90, καθώς και απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Ιουνίου 1996 στην υπόθεση *T-150/94, Vela Palacios κατά ΟΚΕ*, Συλλογή Υπ. Υπ. 1996, σ. II-877, σκέψη 51). Σε κάθε περίπτωση, κατά πάγια νομολογία, η Επιτροπή δεν οφείλει, όταν επιλαμβάνεται καταγγελίας δυνάμει του άρθρου 3 του κανονισμού 17, να εκδώσει απόφαση σχετικά με την ύπαρξη ή όχι της φερομένης παραβάσεως, εκτός και αν η καταγγελία εμπίπτει στις αποκλειστικές αρμοδιότητές της, πράγμα το οποίο δεν συμβαίνει εν προκειμένω (βλ., επί παραδείγματι, προαναφερθείσα απόφαση *Tremblay κ.λπ. κατά Επιτροπής*, σκέψη 59). Επομένως, η συμπεριφορά της Επιτροπής, κατά της οποίας βάλλει η προσφεύγουσα με τα παρόντα αιτήματά της περί αποζημιώσεως, δεν μπορεί να συνιστά πταίσμα δυνάμενο να επισύρει την ευθύνη της Κοινότητας.
- 62 Υπό τις περιστάσεις αυτές, πρέπει να απορριφθεί το αίτημα περί αποζημιώσεως, χωρίς να απαιτείται η εξέταση του ζητήματος αν οι αναπτύξεις της προσφεύγουσας ως προς τη φύση και την έκταση της ζημίας και ως προς την αιτιώδη συνάφεια μεταξύ της προσαπτομένης συμπεριφοράς της Επιτροπής και την ως άνω ζημία είναι

επαρκείς ενόψει των απαιτήσεων του άρθρου 19 του Οργανισμού του Δικαστηρίου και του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 63 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του αντιδίκου. Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 5, πρώτο εδάφιο, ο παραιτούμενος διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του αντιδίκου με τις παρατηρήσεις του επί της παραιτήσεως. Εντούτοις, κατόπιν αιτήσεως του παραιτουμένου διαδίκου, τα δικαστικά έξοδα φέρει ο αντίδικος, εφόσον το δικαιολογεί προφανώς η στάση του.
- 64 Στα πλαίσια της υποθέσεως T-9/96, η προσφυγή κατά παραλείψεως από την οποία παραιτήθηκε η προσφεύγουσα κατέστη άνευ αντικεμένου λόγω της εκδόσεως οριστικής αποφάσεως της Επιτροπής επί της καταγγελίας. Υπό τις περιστάσεις αυτές, παρίσταται δικαιολογημένο η Επιτροπή να φέρει τα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 5, του Κανονισμού Διαδικασίας.
- 65 Επειδή η προσφεύγουσα ηττήθηκε στην υπόθεση T-211/96, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με τα αιτήματα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) **Απορρίπτει την προσφυγή στα πλαίσια της υποθέσεως T-211/96.**
- 2) **Η προσφεύγουσα φέρει τα δικαστικά έξοδα της υποθέσεως T-211/96.**
- 3) **Η υπόθεση T-9/96 διαγράφεται από το πρωτόκολλο.**
- 4) **Η Επιτροπή φέρει τα δικαστικά έξοδα της υποθέσεως T-9/96.**

Vesterdorf

Pirrung

Βηλαράς

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 13 Δεκεμβρίου 1999.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

B. Vesterdorf